

(30)

ΕΚΠΟΛΗ Α!

29 Ιανουαρίου 1967

Ανδρέα Τ. Μαρδίνου

- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ** Δημήτρη, έχω υποχρέωση να σου υπενθυμίσω ότι την περασμένη Πέμπτη στην συζήτησή μας, μείναμε στην Ταραντέλλα του Πέου Θαλήρου και μάλιστα σε κάποιο κωμικοτραγικό επεισόδιο...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ** Συμφωνώ. Ένός Αθηναίου φοιτητού που μπήκε με τὰ ρούχα του στη θάλασσα μία νύχτα...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ** Πάλι στα. Πότε έγινε αυτή η ιστορία;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ** Έως κι'έξηντα χρόνια. Στο Πέο Θαλήρο, κοντά στο ξενοδοχείο 'Αντατόν κι'άκριβως μπροστά στην θάλασσα, υπήρχε κτισμένη η Ταραντέλλα όπως την λέγανε. Ένα περίπτερο σε πάλλιο κτιστό, στεγασμένο βέβαια, με άνοιχτό απ'όλες τις πλευρές για να βλέπουν οι θεαταί από παντού...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ** Την θυμάμαι αυτήν την Ταραντέλλα γιατί την πρόλαβα κι'εγώ πριν ^{ερωσώ} ~~την καταγράφω~~. Συμφωνώ μάλιστα ότι τὰ αποδυτήρια των ήθοποιων, τὰ καμαρίνια ήτανε από κάτω, στο υπόγειο που είχε και μικρά στρογγυλά παραδυράκια με θαμπά τζάμια.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ** Άκριβως. Έπειτ' λοιπόν κάποια χρονιά, νομίζω στα 1908 έργαζότανε μία Ιταλίδα τραγουδίστρια που την λέγανε Μιμή Τσοβανίνα. Ήτανε κοντοθλα, όμορφη πολύ με κατάμαυρα μαλλιά και κόντι μάτια διεβολεμένα που πετούσανε σπίθες. Ένας Αθηναίος φοιτητής όνόματι Θεοχαρίδης τρελλάθηκε μαζί της. Ήτανε αδύνατον να την πλησιάσει γιατί ο επίσημος προστάτης της Τσοβανίνας, ένας πλούσιος Αθηναίος τραπεζίτης, την περίμενε κάθε βράδυ με την βικτώριά του μπροστά στην Ταραντέλλα και την έπειρνε και φεύγανε. Όμως οι δύο νέοι είχανε συνεννοηθεί με τις ματιές. Και ο φοιτητής ήτανε έρωτευμένος με την Μιμή και η Τσοβανίνα μαζί του... Ένα βράδυ...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ** Παντεώς την συνεχίζω...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Γιά νά δοῦμε...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ "Ἐνα βράδυ, ὁ νεαρός φοιτητής θά ἐπεχειρήσει νά μιλήσῃ στήν Πιμή Τσοβανίνα, ἐκείνη θά τόν ἔσπρωξε καί ὁ νεαρός θά ἔπεσε στήν θάλασσα...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κἄτ' τέτοιο θά ἦτανε πολύ φυσικό καί δέν θ' ἔξιζε τόν κόπο νά τό ἀναφέρωμε. Πίσω ἀπό τήν Ταραντέλλα, ἀπό τό παρέπηγμα ἐκεῖ νο βάρια ἦτανε ἡ φαληρική ἀμμουδιά καί ἡ θάλασσα. Ἡ Τσοβανίνα μετα τό νόμμερό της, γιά νά ξεϊδρώσῃ - καλοναῖτρι ἦτανε - βουτούσε καί στήν θάλασσα γιά πέντε λεπτά της ὥρας. Ποιός τήν ἔβλεπε ; Τό σκοτάδι γύρω ἦτανε πηχτό... Καί ὀρίστε, διέβασε ἐδῶ νά δῆς τί ἔγραφε τότε ὁ Σουρῆς γι' αὐτό τό κωμικοτραγικό ἐπεισόδιο

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Τό γραφε καί ὁ Σουρῆς :

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Διέβασε.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ὁ πλούσιος ὁ ἐραστής περίμενε τό βράδυ νά ἔλθῃ ἡ ἀγαπημένη του, μέσ' τό βαθύ σκοτάδι, νά φύγουν μέ τήν ἑμαξα νά πᾶνε στάς Ἀθήνας, καί ὁ νεαρός ὁ φοιτητής, χάριν τῆς Τσοβανίνας ποῦ ἦτο παρά θεν' ἄλδς, ἡμίγυμνος σχεδόν εἰσέρχεται εἰς τήν θάλασσαν ὡς ἕλλος Ποσειδῶν ἔνα ἀπολαύσῃ τήν Πιμή ὀλίγον τι κοντά του, φέρων καί τά ἐνδύματα καί τά ὑποδήματά του μέ τό σκληρόν του τό φουκόλ καί τόν σκληρόν του πτόλον καί ἐνῶ ἀναμένει τῆς Πιμῆς τόν λόγον τόν στωμόλον ἡ λουομένη Ἰταλίς, τόν νέον τόν θαυμάσιον ὡς τέρας, τόν ἐξέλαβεν, νυκτερινόν, θαλάσσιον καί ἀναφωνεῖ Ἰταλιστί : Ἀγιοῦτο, ἀγιοῦτο, ἀγιοῦτο... Καί ὁ νέος ἔτσι ἔχασε τό ἐρωτικό του φροῦτο !

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Θαντάρεσαι τί έγινε Γιάγκο... Ή Νιμή ντύθηκε γλήγορα και πήγε στην βιττόρια του τραβεζίτη που την περίμενε, ενώ ο νεαρός φοιτητής, πήρε τα βραγμένα του και κάθισε όλη την νύχτα στην άμμουδιά για να τα στεγνώσει. Όμως ως άφήσαμε αυτό τα εβδομά να πούμε και κ'ήτι σοβαρώτερο, κ'ήτι που τό παραλείψαμε.

ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Σχετικόν μέ τί ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Σχετικόν μέ τόν πρώτο σιδηρόδρομο 'Αθηνών Πειραιώς που όπως είπαμε ήτανε άτμοκίνητος και ήρχισε να λειτουργή στέ 1869 και τό πρώτο του, τό παρθενικό του ταξίδι οά λέγαμε, έγινε στις 23 Φεβρουαρίου 1869.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ 'Ιστορική ημέρα δηλαδή.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Για την εξέλιξη της 'Αθήνας, πραγματικά ιστορική μέρα κατά την όποίαν, όπως έγραφαν οι έφημερίδες της έποχής ήρχισε να λειτουργή ο σιδηρός δρόμος.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Έτσι λεγότανε ; Σιδηρός δρόμος ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Έτσι. Την ημέρα των έγκαινίων, είχανε προσκληθεϊ όλοι οι επίσημοι άθηναίοι φυσικά για τό πρώτο ταξίδι. Εξ'αυτών είκαυόσι πρόσωπα. 'Ο βασιλεύς Γεώργιος ο πρώτος, έλειπε στην Εβρώπη και πήγε μόνο ή βασίλισσα "Ολγα να τιμήσει τά έγκαίνια. Και διάβασε να όης τί γράφει ή έφημερίς " Διών " της έποχής έν- κείνης :

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Μόνη ή βασίλισσα "Ολγα έτίμησε την τελετήν ή όποία έγινε εν εις τόν Σταθμόν του θησαίου, τόν άκρατον προς τάς 'Αθήνας Σταθμόν. Μετά την δοξολογίαν πρώτη ή βασίλισσα εισήλθεν εις την καταστόλιστον πρώτην άμαξαν των επίσημων. Ή άτμομηχανή έφερε τό όνομα " Βασίλισσα "Ολγα " και ήτο καταστόλι- στος μέ σημαίας, μύρτα και ταινίας. 'Επί όκτώ έλλων άμαξών εισήλθον πολλαί οικογένειαι και πλειστοί έλλοι, όπέρ τούς έξακοσίους και εβδέως ή άτμάμαξα ένίλησε σύρουσα τάς έννέο

ἀμάξας μέ τούς ἐπ' αὐτῶν. Διήνυσε δέ τήν ὁδόν Πειραιῶς εἰς λεπτά 15 διὰ τήν κέθοδον καί λεπτά 18 διὰ τήν ἔνοδον. Ἐδύνατο νά κατέλθῃ καί νά ἐνέλθῃ εἰς ὀλιγώτερον χρονικόν διάστημα, ἄλλ' ἐν τῇ ἐρχῇ ὁ διευθυντής ἐνόμισε καλόν νά μή δώσῃ μεγάλην δύναμιν εἰς τήν ἀτμομηχανήν.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ὅσο γιά τά εἰσιτήρια Γιάγκο, σέ πληροφοροῦ ὅτι γιά τήν πρώτη θέσι εἶχε μία δραχμή ἄλλέ ρετούρ, ἐβδομηντα πέντε λεπτά γιά τήν δεύτερη καί σεράντα πέντε λεπτά γιά τήν τρίτη θέσι πάντα μετ' ἐπιστροφῆς.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καί φυσικά οἱ ἄθηναῖοι ἔρχισαν νά κατεβαίνουνε πιά εὐκολα στόν Πειραιῶ, νοικιάζανε καί βάρκες γιά θαλασσινό νυκτερινό περίπατο καί τραγουδοῦσανε μέ κιθάρες ἐπό τῆς βάρκας, μεταβάλλοντες τό Πασαλιμάνι σέ Βενετία Ἰμντασιόν. Ἔτσι τό ἄθηναῖκό τραγοῦδι ἀπέβητε καί τῆς λεμβωδίας του, ὅπως αὐτή πού θά μᾶς πῆ τώρα ὁ Πτουφεξιέδης.

ΠΤΟΥΦΟ ΣΙΛΔΗΣ

(Ὡμόν με πιάνο)

Ἔλα πᾶμε εἰς τά ξένα
Ἔλα ἀγάπη μου χρυση
μέ τραγοῦδια ἐρωτευμένα
θά διαβαίῃ ἡ ζωή

Κοίτα ἡ θάλασσα ξαπλώνει
τά νερά της σάν γυαλί
καί ὁ μπότης τήν χαϊδεύει
καί γλυκά τήνε φιλεῖ.

Πέ ρα ἐκεῖ στά ξένα μόνοι
μέ ὀλόγλυκα φιλιῖ
μέσ' τόν κήπο τῆς ἀγάπης
θά νά στήσωμε φωλιῖ

Τήν καρδιά μας θά φωτίσῃ
μέ ἀτρίδα μυστικιά
τήν τρελλή μας τήν ἀγάπη
τά τρελλά μας τά φιλιῖ.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Σήμερα παρακολουθεί την συζήτησή μας ο φίλος συνθέτης Τέκης Μωράκης που θ' ακούσωμε σέ λίγο την ένορχήστρωσή του σ' αυτό τό τραγούδι. Προηγουμένως όμως καίτι θα είχε νά μᾶς πῆ σχετικά ὁ Μωράκης γι' αὐτό.

ΜΩΡΑΚΗΣ Εἶναι ἓνα ἀπό τά ἀπειράριθμα τραγούδια τοῦ Νικολάου Κοκκίνου. Εἶναι ἀξιοθαύμαστο πόσες μελωδίες ἔχει βγάλει αὐτός ὁ λαϊκός τραγουδιστής μέ τόν μουσικό του ἀθρομητισμό. Τό ταλέντο του εἶναι ἀναμφισβήτητα πηγάτο καί ἡ μελωδική του γραμμή, ξετυλίγεται πάντα μόνη της, ὀβριαστη καί πρό παντός φυσική. Εἶναι σάν τό ρυάκι πού βγαίνοντας ἀπό κάποια πηγή, σχηματίζει μόνο του ἓνα δρόμο στήν κατωφέρεια τοῦ πράσινου λειβεδίου καί κελαρύζει... Ὁ Νικόλαος Κοκκίνος δέν εἶχε μουσική μορφωσι. Αὐτό φαίνεται ἀπό τίς ἀπλές του ἁρμονίες, μέ δέν σφέλλει ποτέ στήν ἀπλή ἁρμονική του διαίσθησι. Θ' ακούσετε τώρα τήν ένορχήστρωσή τοῦ τραγουδίου του αὐτοῦ.

ΕΚΤΕΛΕΙΤΑΙ Ἡ ΕΝΟΡΧΗΣΤΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ξέρεις τί ἤθελα νά σοῦ πῶ Δημήτρη ; Ποῦ εἶπες πρίν ἀπό λίγο γιά τίς τιμές τῶν εἰσιτηρίων τοῦ πρώτου σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν Πειραιῶς. Μιά δραχμή ἡ πρώτη θέσις, ἑβδομήντα πέντε λεπτά ἡ δεύτερη καί σαράντα πέντε λεπτά ἡ τρίτη θέσις... Τίς βρίσκω λίγο τσουχτερές γιά τήν ἐποχή ἐκεῖνη.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καί ἦτανε τσουχτερές. Γιά νά τό καταλάβης αὐτό, δέν ἔχομε παρά νά τίς συγκρίνωμε μέ τίς τιμές ἄλλων εἰδῶν. Μιά πεντάρα εἶχε ἡ ἔφημερίδα καί μιᾶ δραχμή τό εἰσιτήριο γιά τόν Πειραιῶ μέ ἐπιστροφή βέβαια. Δηλαδή τήν ἄξια εἶκοσι ἔφημερίδων.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Ἐάν ὁπῆρχε ἡ ἴδια ἀναλογία σήμερα, θά ἔπρεπε τό εἰσιτήριο γιά τόν Πειραιῶ ἀλλέ ρετούρ, νά ἔστοίχιζε τριάντα δραχμές, εἶκοσι φορές τήν ἄξια μιᾶς ἔφημερίδας.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Πρέπει νά λογαριάσωμε ότι ο σιδηρόδρομος γιέ τήν 'Αθήνα, ή μάλλον ο σιδηρός δρόμος όπως τόν αποκαλέσανε, ήτανε τό καινοφανές, τό καινούργιο, ή πολυτέλεια. Κι' έπειδή δέν ξέρανε έν θέ 'βγαζε τά έξοδά της ή πολυτέλεια ή όχι, φουσιώσανε τίς τιμές τών ελσιτηρίων.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ

Γιατί όμως σιδηρός δρόμος ; Γιατί αυτός ο σχολαστικισμός ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Οί γλωσσομαθείς της έποχής μεταφρέσανε τήν γαλλική λέξι : Σεμέν - ντέ φέρ : Δρόμος από σίδερο, σιδηρός δρόμος.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ

Σωστά. Όπως και γερμανικά έλλως τε : "Λίζεν - μπάν, σιδερο δρόμος.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τό γεγονός είναι ότι ο πρώτος σιδηρόδρομος της 'Αθήνας και της 'Ελλάδος φυσικά, έκανε τόση έντύπωση ώστε έγινε και παιδικό παιχνίδι στίς άθηναϊκές γειτονιές. Τά παιδιά παίζανε στους δρόμους σιδεροδρομο. Κι' έχομε μιέ περίεργη μαρτυρία ένός άνωνύμου χρονογράφου της έποχής που έν θέλησ τήν διαβάσεις.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ

Κοινωνικά καταστροφά. Είναι μοιρατόν ένέστη καινοτομία νά επιφέρη και κοινωνικές καταστροφάς. Τά ^{παιδιά} ~~παιδιά~~ εις τάς συνοικίας της πρωτεύουσας παίζουν τόν σιδηρόδρομον. Και τούτο μόν δέν θέ ήτο άλέθριον, εάν τό μαιράκιον τό προσποιούμενον τήν σύρουσαν τάς άμάξας, άτμομηχανήν, δέν ήθελε διε νά μιμηθη πλήρως τήν άτμομηχανήν, νά έχη εις τά χείλη του άνημμένον σιγάρον και νά **κ ε π ν ί ζ η** ως άτμομηχανή. Ό ήθη, ο έθιμ

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

θαντάζεσαι λοιπόν τί θέ γινόντανε. Καμμιά φορά θέ σταματούσε ο συρμός. Θά ρωτούσαν τά παιδιέ : Θάσασμε στόν Πειραιέ ; Θ' άπαντούσε ο πρώτος : "Οχι, κάνομε σταθμό γιέ νά στρίψη τσι γέρο ή άτμομηχανή..."

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

"Ας θυμηθούμε όμως τώρα κι' άλλο ένα παλιό τραγούδι της εποχής περίπου εκείνης. Λέω περίπου, γιατί οι στίχοι του είναι παλαιότεροι, άρκετά παλαιότεροι, μά η μελωδία μεταγενέστερη. Τό θεγγάρι του Ζαλοκώστα. Θέ μες τό τραγουδῆσῃ ὁ ἦτοι φεζιέδης.

ΠΤΟΥΦΕΣΙΑΔΗΣ

(αδούδαμ πιάνο)

Κερά τῆς πρώτης μου ζωῆς, φεγγάρι ἀγαπη-
 σύ δέν πονεῖς - ἐγώ πονῶ μένο
 γιατί φηλά στον οὐρανό
 κρεμιέσαι λυπημένο :

Ἐσύ πού χρῦσωνες τῆ γῆ καί μάγευες τό κῆμα
 γιατί μου ρίχνεις φῶς πικρό
 σάν νά φωτᾶς ἕνα νεκρό
 πού κοιτάται στό μνήμα.

Θεγγάρι, στό βασίλειο σου μήν κατοικοῦν ἀγγέλο
 κι' ὁ ἄγγελός μου κατοικεῖ
 μή φίλημα πικρό ἐπ' ἐκεῖ
 τῆ λάμψη σου μου στέλλει :

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΠΕΡΑΚΗΣ

Κι' ὁ φίλος μας ὁ Πωρένης τί γνώμη ἔχει γι' αὐτό τό τραγούδι ;
 Παρατηρῶ ὅτι ἡ ἀξία τῶν στίχων ξεπερνάει τήν ἀξία τῆς μου-
 σικῆς καί ἴσως γι' αὐτό ἀπετέλεσε ἕνα τόσο ἔρτιο σύνολο.
 Δίπλα ἄλλως τε γιατί οἱ στίχοι ἀφείλονται στόν Εὐγένιο Ζα-
 λουκώστα, ἕναν ποιητή πού ἐχρησιμοποίησε τήν δημοτική γλῶσσα
 τήν ἀγνή δημοτική γλῶσσα στήν ποίησι πολλά χρόνια πρὶν ἐμ-
 φανισοῦ τῶ γλωσσικό κίνημα τοῦ Ψυχάρη μέ τό ταξίδι του.
 Ὁ Εὐγένιος Ζαλοκώστας πέθανε στά 1858 καί ὅμως βλέπετε
 ὅτι γράφει σέ μιὰ γλῶσσα πού τοῦ τήν ὑπαγορεύει ὁ ψυχικός
 του πόνος, ἴσως γιατί εἶχε τήν τραγωδία νά ἰδῇ νά τοῦ πε-
 θαίνουν ἑπτὰ παιδιά... Ζεχειλίζει ὁ πόνος τοῦ Ζαλοκώστα
 σ' αὐτό τό ποίημά του καί νομίζω ὅτι ὁ ~~Περακῆς~~^{Περακῆς} πού ἔγραφε
 τήν μουσική, πολλά χρόνια ἀργότερα, ἐρμηνεύει λαμπρά αὐτόν
 τόν πόνο.

ΕΚΤΡΑΒΛΙΤΑΙ Η ΕΠΟΡΧΗΕΤΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ ΤΟ ΘΕΓΓΑΡΙ

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ** "Ας ξαναγυρίσωμε στο Πέο Θάληρο Γιάνκο που είδε τόσες δόξες
 ώστε ν' αναφέρεται κι' από τόν Ξενόπουλο ~~επιδεικνύμενος~~ στην
 Αύτοβιογραφία του. Διάβασε νά λδης.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ** Πιά από τίς χαρές μου τό καλοκαίρι ήτανε και τά Θάληρα. Δυό
 τρείς φορές τήν εβδομάδα κατέβαινε τό πρωί στο Παλιό Υιέ μπό
 νιο, μέ τόν πρωτόγονο τροχιόδρομο του κυρίου Βαττί κι' άλλες
 δυό τρείς στο Πέο, βράδυ πάντα και κάποτε μέ τόν σιδηρόδρομο
 'Η πλάζ ήτανε τότε στίς δόξες της. 'Ηλεκτροφωτισμένη - κι' ό
 ήλεκτροφωτισμός ήτανε τότε καινούργιο φρούτο - περιποιημένη,
 στολισμένη σάν σαλόφι συνεκέντρωνε σέ όρισμένες βραδυές όλον
 τόν καλό κόσμο της 'Αθήνας...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ** Κι' αυτό ήτανε ένα από τά μυστήρια που μέ βασάνιζε σάν ήμουι
 παιδί. Πως συνέβαινε νά είναι γεμάτο, άσφυκτικά γεμάτο τό
 Πέο Θάληρο Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο και τίς άλλες μέρες
 νά είναι τελείως έρημο ; Ούτε φυγή δέν πατόσσε ;
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ** Τίς Κυριακές ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ** Τίς Κυριακές κατέβαινε μάλλον ό λαός, αλλά Τρίτη, Πέμπτη και
 Σάββατο, τό Θάληρο ήτανε τόπος επίδειξης και νέας μόδας,
 τόπος γνωριμιών, τόπος συνάφως συνοικισίων και τόπος ~~από~~
 κοινωνικών σκανδάλων. "Άλλες τε Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο
 μπροστά στο Ξενοδοχείο του Σταυμού, δίπλα στην θάλασσα, όπαι
 χε και τό περίφημο περίπτερο της μουσικής, όπου έπαιζε ή
 στρατιωτική μπάντα μέ ~~άλλα~~ μαέστρους πότε τόν Σπύρο Καίσα
 ρη, πότε τόν Κωνάλη Καλομοίρη. Τίς μέρες που δέν έπαιζε ή
 στρατιωτική μπάντα, τό περίπτερο καταλαμβάνότανε έξ έξόδου
 από καυταδόρους άθηναίους που τραγουδούσανε τό : θέλεις δέι
 θέλεις βρέ μικρό, που θα μας θυμίση τώρα ό Πτουφεζιάδης.

ΠΡΟΥΦΕΣΙΑΔΗΣ (πύνο μέ πλένο)

θέλεις δέν θέλεις θρέ μικρό
θά 'ρθω τό βράδυ νά σε βρω
τήν βρα που κοιμῶσαι

~~μικρό π'ένέθεμά σε~~ *μαί νά μοῦ τό θυμάσαι*

θά σοῦ χαίσομαι τα παλιά
καί θά σοῦ δώσω δυό φιλιά
στήν κλίνη που κοιμῶσαι

~~μικρό π'ένέθεμά σε~~ *μαί νά μοῦ τό θυμάσαι*

θέλεις δέν θέλεις δέν μπορείς
όλονυχτίς κι'όλημερίς

~~ἐμένα θά θυμῶσαι~~ *μή' όσο κλαίω καί*

~~μικρό π'ένέθεμά σε~~ *νάσαι*

ἐμένα θά θυμάσαι

Γιατ'εἶσαι πόθος μου κρυφός
μοῦ δίνεις καί χαρά καί φῶς
κι'ὅμως δέν μέ λυπῶσαι

μικρό θ'ένέθεμά σε.

Καί ἐν μοῦ φέρνεσαι σκληρά

θά 'ρθω κοντά σου πονηρά
νά ἴδω τί συλλογῶσαι

~~μικρό π'ένέθεμά σε~~ *μή' αν γέγο με θυμάσαι*

Με' ἐν ὅθ πός ἔλλον ἔγαπῆς

καί γι' ἔλθονα ^{ὡς} κερδοχτυπῆς
δική μου πιά δέν θά 'σαι

~~μικρό π'ένέθεμά σε~~ *μαί νά μοῦ τό θυμάσαι*

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Η ΚΗΡΟΚΗΜΕΤΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΗΡΑΚΗ ΓΥ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τί λέγαμε Γιάγκο : "Α ναί, γι'α τό περίφημο περίπτερο, τό
κλόσι τῆς μουσικῆς τοῦ Πέου θαλήρου. Ἡ μπάντα ἔπαιζε
χιλιάδες κόμου περπατοῦσαν, ἕλλες χιλιάδες κόμου καθόν-
τουσαν στέ τραπεζάνια τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου...

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ

Πῆσως θυμῶσαι τί ἔπαιζε ἡ μπάντα :

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Βεβαίωςτατε. Κυρίως πό - πουρρί ἐπό βιεννέζικες καί γαλλι-
κές ὀπερέττες, μέσα στίς ὁποῖτες εἶχανε τήν πρώτη θέσι :
ὁ Ἀρχιεπισκόπος, ἡ Ἰθα τοῦ λέχαρ, τό ὀνειρῶδες θέλε
ἀλλά ἐπό τίς βιεννέζικες ὀπερέττες καί ἐπό τίς γαλλικές
Παρζέλ Πιτούς, Πουπέ τοῦ Ἰντράν, ἑλός ντέ Κορνεβίλ
μέ ἔγγλέζικη ἡ Γυέϊσσα καί καμμιά φορά μερικές ἔλαφρές
ὀπερες... ὅμως γι'αὐτά θά ξαναμιλήσωμε ἕλλη φορά, γιατί
σήμερα ἡ ὄρα πέρασε Γιάγκο. Ἐρεβουάρ λοιπόν γιέ τήν
ἐρχόμενη πέμπτη τήν ἔδια ἐκρινῶς ὄρα.

